

ABSOLUTE
ZERO
สืบ
หายนะ

เล่ม 2 ศพซ่อนระเบิด

ฟานลั่ว : เขียน
Rami : แปล
Leila : วาด

คำนำนักแปล

สวัสดิ์ค่ะ มาพบกันอีกครั้งใน *Absolute Zero* สืบสยอง เล่ม 2

หลังจากกวนहु่กับจางเยียนโต้ผจญภัยกันอย่างคุเด็ดเผ็ดมันกับนางฟ้าเพยเทียนในทะเลทรายของเมืองคุนหวงแล้ว ชีวิตของนายตำรวจหนุ่มก็ไม่ได้อยู่สบายๆ สักที คราวนี้ก็ต้องมาเจอคดีฆาตกรรมชวนปวดหัวอีกแล้ว

ในเล่มนี้จะอ้างถึงตำนานกระบี่ไต้ปลา มีที่มาจากผู้กล้าในยุคชุนชิว นามจวนจู รวมมือกับอุ้งจื่อซิววางแผนลอบสังหารอ่องเหลียว เพื่อช่วยคุณชายจิกวงช่วงชิงบัลลังก์ จวนจูซึ่งรับหน้าที่ลอบสังหารเตรียมการอย่างละเอียดรอบคอบ เขาศึกษาความเคลื่อนไหว นิสัยใจคอความชอบ ฯลฯ จนทราบว่าอ่องเหลียวชื่นชอบปลาอย่างมาก จึงเสนออุบายให้ซ่อนกระบี่ไว้ในท้องปลา รอโอกาสเข้าใกล้ค่อยลงมือ

เมื่อวางแผนเสร็จเรียบร้อย จวนจูก็ไปฝึกวิธีย่างปลาจากทะเลสาบไท่หูจนเชี่ยวชาญ และอย่างได้รสชาติอร่อยขึ้นชื่อ พร้อมทั้งตีกระบี่สั้นที่คมกริบเป็นพิเศษ ครั้นได้จังหวะเหมาะ คุณชายจิกวงก็พาจวนจูเข้าพบอ่องเหลียว จวนจูยกถาดปลาอย่างที่มีกระบี่ซ่อนอยู่ข้างในเข้าไปใกล้อ่องเหลียว แล้วฉวยโอกาสลอบสังหารสำเร็จ แต่ก็โดนทหารที่รายล้อมฆ่าตาย หลังจากนั้น คุณชายจิกวงก็นำทหารที่ชุ่มรอรอกมาเช่นฆ่าทหารของอ่องเหลียวทั้งหมด แล้วตั้งตัวเป็นอ่องแทน

กระบี่ที่จวนจูซ่อนไว้ในท้องปลาเพื่อใช้ลอบสังหารอ่องเหลียวก็คือกระบี่ไต้ปลา หรือกระบี่ซ่อนมัจฉาเนื่อเอง แต่วามันมาเกี่ยวข้องกับอะไรกับคดีในครั้งนี้ คงต้องเปิดไปอ่านในหน้าถัดๆ ไปนะค่ะ รับรองเลยว่าคดีนี้ตื่นเต้นลุ้นระทึกไม่แพ้คดีก่อนแน่นอน

แนะนำตัวละคร

กวนหู่

- อาชีพ** : ตำรวจแผนกอาชญากรรม
- อายุ** : 26 ปี
- ส่วนสูง** : 178 เซนติเมตร
- นิสัย** : ง่ายๆ สบายๆ ไม่คิดเล็กคิดน้อย
- ความถนัด** : ยิงปืน ศิลปะป้องกันตัว
คลี่คลายคดี
- ความสนใจ** : กินของอร่อย (นักกิน)
- อาวุธประจำตัว** : ปืนพก

จางเยียนไต้

อาชีพ : บาร์เทนเดอร์ควบเจ้าของบาร์เนอร์วานา

อายุ : 28 ปี

ส่วนสูง : 180 เซนติเมตร

นิสัย : ภายนอกดูสุภาพอ่อนโยน แต่ที่จริง
เป็นคนเฉลียวฉลาดหน้าเนื่อใจเสือ

ความถนัด : ยิ่งปืน ศิลปะป้องกันตัว ทิควิเคราะห์

ความสนใจ : ผสมเหล้า แก่ล้งยั่วกวนหู่

อาวุธประจำตัว : กระบองคิ้ว

เด็กดี งามะ (ฮั้ม)

สารบัญ

01	จับชูคาโตะะ.....	011
02	พี่ใหญ่ที่รู้สึกคุ้นเคยตั้งแต่แรกเห็น.....	040
03	กระบี่ที่คล้ายคลึงกัน.....	066
04	ความลับที่บอกไม่ได้.....	095
05	จิ้งจอกหน้าเนื่อใจเสือ.....	133

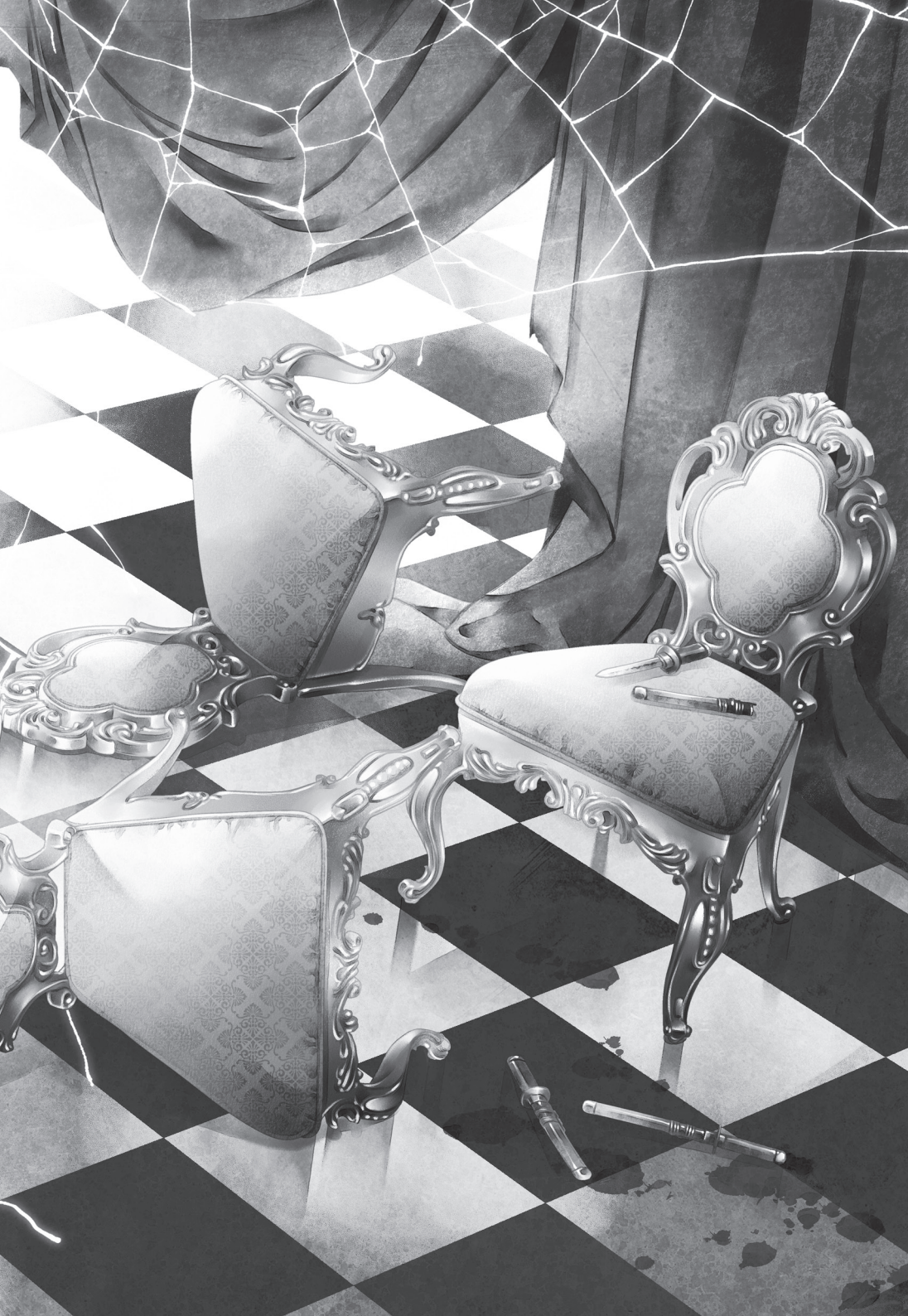
06	ผู้เคราะห์ร้ายอีกราย.....	152
07	คดีเลือดล้างตระกูล.....	185
08	ฆาตกรที่ไม่ใช่ฆาตกร.....	207
09	เปิดเผยความจริง.....	240
10	หัตถ์แห่งการแก้แค้นของจวนจุ.....	278

ซ่อนมัจฉา
หรือกระปี่ไล่ปลา
เมื่อตีกระปี่ไล่ปลาเสร็จ

ผู้รู้กระปี่นาม เซวู้ มาตรวจดูก็หน้าเปลี่ยนสีทันควัน กล่าวว่า
'ขัดต่อหลักธรรม ยากจะสยบ ขุนนางสังหารกษัตริย์ บุตรเฒ่าบิดา'
ต่อมากงจื่อกงให้จวนจวนำกระปี่ไล่ปลาซ่อนไว้ในตัวปลา
เพื่อใช้ลอบสังหารฮ่องเหลียว
ผู้คนในยุคหลังจึงกล่าวกันว่าซ่อนมัจฉาเป็นอาวุธที่ขัดต่อหลักธรรม
เป็นกระปี่อาถรรพ์
ไม่ตายไม่ยอมเลิกรา

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

01

จับคู่คาโต๊ะ

เวลานี้กวนหู่กำลังกลัคลุ้มจนอยากฆ่าตัวตายให้รู้แล้วรู้รอดไป
ถ้ามีใครใจดียื่นเชือกให้ เขาต้องนำมาผูกคอฆ่าตัวตายกับคนของ
บาร์เนอร์วานาแน่ๆ

ทว่าน่าเสียดายที่เพดานร้านมีแต่ฝ้า ไม่มีคาน

"คุณกำลังทำอะไรคะ" สาวสวยที่นั่งฝั่งตรงข้ามถาม

กวนหู่ละสายตากลับมา บอกไม่ได้ว่ากำลังคิดหาวิธีฆ่าตัวตาย
จึงหัวเราะแห้งๆ แล้วชี้แก้วเหล้าตรงหน้าหญิงสาว "ดื่มๆ"

หญิงสาวดื่มเหล้าพลางหันไปมองสำรวจร้านด้วยความประหลาดใจ

บาร์เหล้าแห่งนี้มีขนาดไม่ใหญ่มาก นอกจากพวกเขาแล้วก็ไม่มี
ลูกค้าคนอื่น แสงไฟภายในร้านจัดแต่งได้กำลังพอเหมาะ เสียงดนตรีแจ๊ส
ขับกล่อมเคล้าคลอเบาๆ ชวนให้ผู้คนเมามายตั้งแต่มorning ไม่จบเล้า

"คิดไม่ถึงว่าใกล้ๆ กรมตำรวจจะมีบาร์ที่ดูไม่เลว" หญิงสาวพูดลั้
หัวเราะ "ดูไม่ออกเลยว่าเวลาพักผ่อน คุณจะรู้จักหาความสุขแบบนี้"

กวนหู่หัวเราะแห้งๆ อีกรอบ

ถ้าจะให้พูดอย่างเป็นกลาง บรรยายกาศของบาร์เนอร์วานาตรงกับรสนิยมของเขาคงพอดี ไม่เช่นนั้นเวลาว่างๆ เขาคงไม่มานั่งแช่อยู่ที่นี้ ส่วนสาวสวยตรงหน้ายังไม่ต้องพูดถึง เธอเป็นถึงดาวของกรมตำรวจ ตอนเธอชวนเขา ถ้าจะใช้คำว่าตื่นตระหนกแทบตายมาบรรยายความรู้สึกของกวนหนูในเวลานั้น ก็ไม่รู้สิกลัวมากเกินไป นี่คือเหตุผลที่ทำให้เขาคิดจนหัวแทบระเบิด และตัดสินใจเชิญเธอมาที่บาร์แห่งนี้

กวนหนูรับรู้ได้ถึงสายตาหลายคู่ที่มองมาจากเคาน์เตอร์ จึงรู้สึกเหมือนนั่งอยู่บนพรมเข็ม

โดยเฉพาะสาวสวยตรงหน้าเขา นอกจากจะมีหน้าตาสวยมากแล้วรูปร่างยังเซ็กซี่สุดๆ ปกติสวมเครื่องแบบยังเห็นไม่ค่อยชัด แต่วันนี้ไม่รู้ว่เธอตั้งใจหรือเปล่า เพราะสวมเสื้อผ้าชีฟองสีเหลืองอ่อนที่คว้านอกลึกพอมานั่งตรงข้ามกันในระยะใกล้แบบนี้ เล่นเอากวนหนูไม่รู้จะเอาสายคาไปไว้ที่ไหนดี

ถึงผู้ชายชอบมองสาวสวยจะเป็นเรื่องปกติ แต่ถ้าเลือกสถานที่ผิดสุภณากรรมก็กลายเป็นโศกนาฏกรรมได้ง่ายๆ เช่นกัน เหมือนตอนนี้...

เขากับซูชิชวนไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ สักนิด...อะ ไมสิ เรียกว่าความสัมพันธ์ฉันเพื่อนร่วมงานที่รู้จักกันอย่างผิวเผินจะเหมาะกว่า ตอนนั้นก็แอบออกมากินข้าวด้วยกันเท่านั้น ทำไมคนพวกนั้นต้องจ้องเขาค้วยสายคาจับผิด ในฐานะที่เป็นตำรวจสืบสวน เขาก็มีศักดิ์ศรีเหมือนกัน การแอบมองคนอื่นแบบนี้เป็นพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องนะเพีย!

ยิ่งคิดก็ยิ่งโมโห กวนหนูทนไม่ไหวจึงหันไปมองเจ้าของร้านที่ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ แค่อ้อได้รับรอยยิ้มบางๆ จากอีกฝ่าย ก็รีบเบือนหน้าหลบอย่างหมดทำ

รอยยิ้มของนางเขียนโต่อ่อนโยนมาก แต่ดูเหมือนพวกรหน้าเนื้อใจเสือมากกว่า ชวนให้กวนหนูคิดถึงสิ่งมีชีวิตจำพวกที่เรียกว่าจิ้งจอก

ทำไมเขาถึงได้ลึนคิดเลือกมาที่บาร์แห่งนี้ เขาไม่ได้อยากโอ้อวดว่าตัวเองตกสาวสวยได้ แต่เป็นเพราะไม่ได้แะมาหลายวัน ก็เลยคิดถึง

อาหารของที่นี่เท่านั้น!

กวนหู่ลอบตบใจเป็นครั้งที่ N

"กวนหู่ พังฉันอยู่หรือเปล่าคะ"

เสียงบ่นคร่ำครวญในใจถูกตัดขาดกลางคัน พอกวนหู่ได้สติกลับมา ก็เห็นชูชิว่วนจ้องเขาค้วยดวงตากกลมโตที่มีความวิตกกังวลฉายชัด พอคิดถึงสาเหตุที่สาวสวยนักเขาออกมา ก็รีบปิดความคิดว่ารุ่นที่ไม่ควรมีทิ้งไป จากนั้นพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า "ฟังสิๆ คุณบอกว่า เป็นห่วงแฟนคุณมาก เขาเป็นทนาย ถ้าจะมีเรื่องกับคนเลวทรมานค่าชาก็มีโอกาสเป็นไปได้เหมือนกัน"

พูดถึงฐานะครอบครัวของชูชิว่วนนั้นคีย่ยม แถมยังเป็นที่ชื่นชอบของทุกคน สาวสวยที่ได้รับความนิยมสูงสุดในกรมตำรวจมีหรือจะมาจู่โจมขอนัดเขาเอง มันก็ต้องมีเหตุผลแอบแฝงอยู่แล้ว นั่นคือทนายความชื่อดังที่เธอคบหาอยู่เจอเรื่องยุ่งยากนิดหน่อย ฟังจากที่เธอเล่ามาคือ คุณเหมือนเขาจะไปล่อวงเงินคนใหญ่คนโตจนโดนฟ้องร้อง ช่วงนี้จิตใจไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัว อยู่ดีไม่ว่าดีก็ชอบอารมณ์เสียใส่ ชูชิว่วนถามอะไรไปก็หลีกเลียงไม่ยอมตอบ และเป็นเช่นนี้มาเดือนกว่าแล้ว เธอเริ่มทนไม่ไหว จึงอยากปรึกษาคนในแผนกอาชญากรรม หาไปหามาก็มาเจอกวนหู่ เพราะคนอื่นๆ ต่างก็ยุ่งมากในช่วงสุดสัปดาห์

เมื่อฟังถึงตรงนี้ กวนหู่ก็รู้สึกเจ็บปวดเล็กน้อยที่โดนมองเป็นตัวสำรอง

"คุณหมายถึงทนายเฉินไห้ไหมครับ แต่ทนายเฉินหมิงฉีทำอาชีพนี้มาสิบกว่าปีแล้ว เขาย่อมรู้ดีกว่าควรรับมือคนชั่วพวกนี้ยังไง ถ้าเขาไม่ยากบอกคุณ คงเป็นเพราะกลัวคุณเป็นห่วงนั่นแหละ คุณทำตามที่เขาบอกก่อนเถอะ อย่าเพิ่งไปใส่ใจมากเลย..."

"ไม่ใช่อย่างนั้นนะคะ เรื่องคราวนี้ไม่เหมือนที่ผ่านมา ฉันทู้สึกได้หมิงฉีดูผิดปกติกจริงๆ เขากำลังหวาดกลัวอะไรสักอย่าง กลัวจนปิดบังกระทั่งฉัน!"

พอพูดถึงตอนสำคัญ ชูชิว่วนก็ยื่นมือมาจับมือของกวนหู่ที่วางอยู่บนโต๊ะ เขาชะงักเล็กน้อย ได้ยินเสียงกระแอมดังแว่วมาไม่ไกล พอหันไปมองที่มาของเสียง ก็เห็นจางเยียนโต่เบี่ยงตัวหันข้าง กำมือแตะข้างปาก ไม่รู้ว่ากำลังกระแอมกระไอ หรือหัวเราะอยู่กันแน่ เขามองอย่างไม่ปิดบัง เธอจึงรู้สึกตัวรีบหกล้มกลับไป

"ขอโทษครับๆ ช่วงนี้ไม่ค่อยดี"

เมื่อโดนกวนหู่จ้อง จางเยียนโต่ก็ผงกหัวให้เหมือนจะขอโทษ จากนั้นส่งสปาเกตติที่เพิ่งทำเสร็จให้เสี่ยวเว่ยยกไปเสิร์ฟทั้งคู่

"ฉันเอง"

เย่เฟยเฟยแย่งถาดไปกลางคัน ตั้งใจจะทำตัวเป็นพนักงานเสิร์ฟเสียเอง เธอหันไปพูดกับจางเยียนโต่ยิ้มๆ ว่า "คุณเจ้าของร้าน แอร์ฯ สาวแสนสวยอาสาเป็นพนักงานเสิร์ฟให้ฟรีๆ คุณคงไม่ปฏิเสธใช่ไหมคะ"

จางเยียนโต่ทำสัญญาณมือเชิญ เมื่อเย่เฟยเฟยยกถาดขึ้นจากเคาน์เตอร์ พนักงานเสิร์ฟนามเสี่ยวเว่ยก็ชะงักเข้ามากระซิบถามด้วยความสอครู้สอเห็นว่ "เฟยเฟยมาตอนไหนไม่มา ค้นมาคั่นที่กวนหู่นัดสาวพอดี คุณคิดว่านี้เป็นเรื่องบังเอิญหรือว่าจงใจกันแน่"

"เป็นความบังเอิญที่หลีกเลี่ยงไม่ได้" จางเยียนโต่เช็ดแก้วในมือแล้วตอบยิ้มๆ

หลังจากคดีเฟยเทียน เย่เฟยเฟยอดีตแฟนสาวของกวนหู่ก็มาสนิทสนมคุ้นเคยกับพวกเขา ประกอบกับเธอชื่นชอบฝีมือทำอาหารของจางเยียนโต่ ดังนั้นถ้ามีเวลาว่าง เธอจะแะมาร่วมสนุกด้วยเสมอ คำนวณแล้วมาบ่อยกว่ากวนหู่ด้วยซ้ำ

คั้งนั้นกวนหู่เลือกมากินอาหารค้ำกับสาวสวยที่นี้ จึงเป็นความคิดที่ไม่ฉลาดเอาเสียเลย แต่จะโทษเขาก็ไม่ได้ จางเยียนโต่คิดอย่างจนใจใครใช้ให้นายตำรวจคนนี้อีคิวต่ำละ เขารอชมละครตรงหน้าอย่างรื่นเรึงพลางคาดเควว่หลังจากนี้ เรื่องราวจะเปลี่ยนไปในแนวทางไหน

เย่เฟยเฟยสมเป็นแอร์โฮสเตสของสายการบินยักษ์ใหญ่ มาตรฐาน

การบริการกับสีหน้าของเธอยอดเยี่ยมมาก เธอวางจานสปาเกตตี้ตรงหน้า กวนหู่กับซูชีว่วนอย่างคล่องแคล่ว ตามด้วยช้อนส้อม สุดท้ายคือเครื่องดื่ม แต่ในสายตาของกวนหู่แล้ว รอยยิ้มของเธอกลับดูร้ายกาจสุดๆ ระดับความร้ายกาจไม่ด้อยไปกว่าจางเยี่ยนไค์เลยทีเดียว

กระเพาะเริ่มปวดจี๊ดๆ ขึ้นมา กวนหู่กุมหน้าผาก ลอบเสียใจกับการเลือกที่ผิดพลาดของตัวเองอีกรอบ

"คุณกวน สีหน้าคุณแย่มากเลย" เย่เฟยเฟยถามด้วยความห่วงใย "ไม่สบายหรือคะ"

"เปล่า คงเพราะแสงไฟนะ" กวนหู่ผื่นตบเสียงแข็ง

"คุณหนึ่งไปไต่รุ่งน่านๆ ไม่ดีนะคะ เจ้าของร้านจัดยามันสำปะหลัง หั่นฝอยให้คุณเป็นพิเศษ แก้วร้อนใน บำรุงไต ช่วยเพิ่มสมรรถนะทางเพศ"

กวนหู่ไม่ต้องหันไปดู ก็นึกภาพใบหน้าที่มีรอยยิ้มเสแสร้งของ เย่เฟยเฟยออก ถ้าไม่ต้องรักษาภาพลักษณ์ต่อหน้าสาวสวย เขาคงขำจางยามันสำปะหลังบดขบนี้ใส่หน้าจางเยี่ยนไค์ไปแล้ว

ฉันไม่ได้คุณหนึ่งไปเฟีย เพิ่มสมรรถนะทางเพศกับปู่แก่เนะสิ!

ซูชีว่วนที่อยู่ด้านข้างสังเกตเห็นความผิดปกติ จึงมองเย่เฟยเฟย สลับกับกวนหู่ แล้วถามว่า "พวกคุณสนิทกันมากหรือคะ"

"เปล่าค่ะ คุยกับคนชื่อป้อมากเกินไปจะทำให้ระดับสติปัญญาลดลงได้" เย่เฟยเฟยพูดยิ้มๆ แล้วชี้ไปที่เคาน์เตอร์ "แต่คุณกวนเป็นน้องชายเจ้าของร้าน ดังนั้นพวกเราจึงบริการเขาเป็นพิเศษ ถ้าเขาพูดจาหรือมีพฤติกรรมเสียมารยาทก็ต้องขออภัยด้วยนะคะ"

"ไม่หรอกค่ะ..."

ถึงขั้นสร้างเรื่องว่าเขากับจางเยี่ยนไค์มีความเกี่ยวพันกัน กวนหู่ทนไม่ไหวคิดจะอธิบาย แต่พออ้าปากก็โดนเตะขาใต้โต๊ะทีหนึ่ง เขาเจ็บจนต้องลูบขาป้อๆ จากนั้นก็ได้ยินซูชีว่วนเอ่ยว่า "ที่แท้กวนหู่ก็ชอบคุณหนึ่งแบบนั้น"

"ไม่..."

ขาโคนเตะอีกรอบทำให้เสียงแก๊ตวของกวนหนูขาดหายกลางคัน
เย่เพยเพยตอบชูชิว่วนโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า "ช่วยไม่ได้จริงๆ สิ่งมีชีวิต
อย่างผู้ชายมีสิบคนก็ลามกหมดทั้งสิบคนนั่นแหละค่ะ"

เธอหยิบขวดพริกไทยมาโรยบนสปาเกตตี้ของชูชิว่วน แล้วเอ่ยต่อ
"นี่เป็นเครื่องปรุงรสพิเศษของร้านเรา คุณผู้หญิงลองชิมดูสิคะ"

กวนหนูที่นั่งฝั่งตรงข้ามทนคุดไปไม่ไหว จึงยื่นมือไปผลักเย่เพยเพย
ส่งสัญญาณให้ไปได้แล้ว เพราะกลัวเธอพุดจาเหลวไหลอีก ใครเล่าจะ
รู้ว่าพอเตะโคนขวดพริกไทย มันก็หล่นมีอรวลงไปบนตัวชูชิว่วน
เพราะเย่เพยเพยไม่ได้ถือให้ดีๆ ผงที่ปลกระเอยคข้างในหกฟุ้งกระจาย
คอเสื้อกับเนือกของชูชิว่วนเปื้อนผงพริกไทยไปหมด เธอรีบเบี่ยงตัวไป
ค้ำข้าง ยกมือขึ้นปิดปาก จามคิคๆ กันสองที ทำให้มองเห็นหน้าอกที่อยู่
ใต้เสื้อคว้านคอลึกรำไร

อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทำให้กวนหนูตกตะลึงคาค้าง เย่เพยเพยก็นิ่งอึ้งไป
ครู่หนึ่ง จากนั้นรีบขอโทษขอโพย แล้วคว้าถาดครึ่งหนึ่งไปทันที กวนหนูอยาก
ปราดเข้าไประบายโทษะ แต่หาตัวเธอไม่เจอ จึงทำได้เพียงหันไปขอโทษ
ชูชิว่วนเป็นการใหญ่

"ไม่เป็นไรค่ะ"

ชูชิว่วนหยิบกระดาษเช็ดมือมาปิดผงพริกไทยที่เปื้อนเสื้อ แล้วส่ง
ยืมอ่อนโยนให้กวนหนู "แค่อุบัติเหตุเล็กๆ น้อยๆ อย่าใส่ใจเลยนะคะ"

พอเห็นรอยยิ้มของเธอ กวนหนูก็ลอบถอนใจ...ถ้าเขามีแฟนสาวที่
อ่อนโยนแบบชูชิว่วนจะดีสักแค่ไหนนะ แต่น่าเสียดาย ผู้หญิงที่ทั้งสวย
และอ่อนโยนโดนแย่งไปหมดแล้ว คนอื่นเขาเป็นทนายใหญ่ มีเงินเดือน
ตั้งเยอะตั้งแยะ คำรวจเล็กๆ อย่างเขาก็จะอยู่เป็นโสดต่อไปเถอะ

"ยัยนั่นซุ่มซ่ามอยู่เรื่อย คุณอย่าไปสนใจเลย กินข้าวเถอะๆ" เขา
เชื้อเชิญ "อาหารที่นี้รสชาติเยี่ยมมาก"

"ในเมื่อเป็นฝีมือพี่ใหญ่ของคุณ ฉันต้องลองชิมอยู่แล้วค่ะ"

"พี่ใหญ่...แหะๆ...นั่นสินะ...ไม่เลวจริงๆ..."

กวนหมู่เออออตาม แล้วเป็นหน้าไปอีกทาง พลังพิมพ์กำกับตัวเอง... ต้องโทษยายเย่เพยเพยตัวแสนนั้น ที่ทำให้เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองพูดอะไร อยู่ตอนนี้

"ดูเหมือนฉันจะก่อเรื่องเข้าแล้ว"

เย่เพยเพยรับรู้ได้ถึงความโกรธของกวนหมู่ เธอจำพรวดเข้าไปหลัง เคาน์เตอร์ แล้วก็หันมาสารภาพผิดกับจางเยียนโต๋

เสี่ยวเว่ยเห็นเหตุการณ์เมื่อครู่ตั้งแต่คันจนจบ จึงแอบกลั่นหัวเราะ จนแทบหายใจไม่ออก

จางเยียนโต๋ยิ้ม เหลือบตามองไปยังโต๊ะฝั่งตรงข้าม "ก็สนุกดี"

"จริงเหรอ"

เมื่อได้รับคำยืนยันจากเจ้าของบาร์ เย่เพยเพยก็กลับมาว่าเรียงทันที "โทษฉันไม่ได้ละ กวนหมู่เอามือมาชนเอง เลยทำให้พวกพริกไทยหล่น"

"แต่จะโทษเขาก็ไม่ได้" จางเยียนโต๋พูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง "กว่าจะเชิญสาวสวยที่สุดคนในกรมตำรวจมากินข้าวด้วยกันได้ ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเหมือนกัน"

"ตำรวจมาตรวจก็แต่งตัววับๆ แวมๆ แบบนั้นได้เหรอ" เสี่ยวเว่ยแอบชำเลื่องมองหน้าอกชูชีวย่วน

เย่เพยเพยศอกหน้าเขาให้หันไปอีกทาง แล้วพูดอย่างขุ่นเคืองว่า "พวกคุณนี่ลามกกันทั้งนั้น พอเห็นสาวสวยหน้าอกโต ก็แยกออกตกเนื้อได้ไม่ได้อีกแล้ว"

"อย่าฟาดวงฟาดงาไปทั่วสิ" เสี่ยวเว่ยกุมปาก ปนอุบิบว่าเจ็บ "คุณเจ้าของร้านไม่ชอบสไตร์นี้หรือ เขาชอบคนเข้มแข็งสมเป็นชายชาติหรืออย่างคุณตำรวจกวนต่างหาก..."

เขายังพูดไม่ทันจบ ก็เห็นจางเยียนโต๋คลี่รอยยิ้มนิยๆ แต่ดวงตาที่อยู่หลังเลนส์เปล่งประกายวาว เขาจึงรีบหุบปาก แล้วแผ่นแนบไปหลบไกลๆ ทันที "พวกคุณค่อยๆ คุยกันไปนะ ผมจะไปธุระ"

เย่เฟยเฟยทำหน้าทะเล้นใส่แผ่นหลังของเสี่ยวเว่ย พอหันกลับมา ก็เห็นจางเยียนโต่กำลังตั้งอกตั้งใจเช็คเชกเกอร์ เธอรู้สึกเบื่อขึ้นมาจึง กระซิบถาม "คุณเจ้าของร้าน คุณว่ากวนหู่กับคาวกรมตำรวจอะไรกัน"

"ถ้าอยากรู้ ทำไมไม่เข้าไปถามเขาละ" จางเยียนโต่เช็คเสร็จ ก็ยกขึ้นมาหมุนส่องดูกับแสงไฟ

"ถามเขาก็ไม่ยอมบอกหรอก แต่ถ้าคุณเป็นคนถาม เขาไม่กล้าไม่ตอบแน่นอน"

"ทำไมละ"

"ไม่รู้สิ สัญชาตญาณมั้ง เขากลัวคุณจะตายไป"

จางเยียนโต่ได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักจากเย่เฟยเฟย ก็อดหันไปมอง โตะฝั่งตรงข้ามไม่ได้

ทางด้านนั้น กวนหู่กับซูชิว่วนกำลังคุยกันอย่างมีความสุขมาก แต่เขามีलगสังหรณ์บางอย่าง ซูชิว่วนดูจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว แม้เธอพยายามตั้งสมาธิกับการคุย แต่ตาลับเลื้อยมองนาฬิกาเป็นระยะ แบนเนียนจนดูพิรุณไม่ออก เจ้าคนชื้อป้ออย่างกวนหู่ไม่น่าจะสังเกตเห็น

ส่วนพวกเขาที่กำลังคุยอะไรกันนั้น เขาไม่จำเป็นต้องถาม เพราะชอบให้กวนหู่บอกด้วยตัวเองมากกว่า

"วางใจเถอะ พวกเขาไม่ได้มีความสัมพันธ์แบบนั้น"

หลังจากบอกข้อสรุปไปแล้ว จางเยียนโต่ก็วิ่งเชกเกอร์ แล้วหันไปเช็คแก้วต่อ

เย่เฟยเฟยทำปากยื่น "อะไรกัน ฉันไม่ได้ห่วงเรื่องนั้นสักหน่อย ฉันก็แค่รู้สึกว่างวนหู่ใจง่ายขนาดนั้น อย่าโดนคนอื่นหลอกเอาละกัน"

หลอกตำรวจ? แถมนักคนอื่นยังเป็นการจ้องด้วย?

จางเยียนโต่รู้สึกขบขันจินตนาการของเย่เฟยเฟย พอเธอเห็นว่าเขาไม่เชื่อก็อยากอธิบายต่อ แต่โทรศัพท์มือถือส่งเสียงดังแทรกขึ้นมา ก่อนเธอคว้าสาย แล้วรีบคว้าข้าวของตัวเองยัดใส่กระเป๋าสะพายไหลไปเล็ก

บอกจางเยี่ยนโต่ว่า "สำนักงานใหญ่โทร. มาให้ฉันไปบินแทน คุณเจ้าของร้าน ฉันไปก่อนนะ"

"แอร์โฮสเตสอย่างพวกคุณมีบินแทนกันด้วยเหรอ" เสี่ยวเว่ยวิ่งมาถามด้วยความสงสัย

"ฉันมีคิวสแตนด์บายอาทิตย์นี้ ต้องสแตนด์บายรออีสิบสี่ชั่วโมงเพื่อเพื่อนร่วมงานคนไหนเกิดเรื่องกะทันหันจนบินไม่ได้ จะได้ไปบินแทนได้ทุกเมื่อ" เย่เฟยเฟยลากกระเป๋าเดินทางใบเล็กที่พกติดตัวตลอดออกมาแล้วพูดกับจางเยี่ยนโต่ว่า "ฉันจะซื้อขนมจากฮาวายมาฝากพวกคุณนะบาย"

เย่เฟยเฟยไปแล้ว จางเยี่ยนโตเปิดขวดไวน์ แล้วสั่งให้เสี่ยวเว่ยยกไปเสิร์ฟแขกเพียงคู่เดียวของร้าน พร้อมบอกว่า บริการฟรี ขอให้พวกเขาดื่มตามสบาย

กวนหมู่ได้ยินคำบอกต่อจากเสี่ยวเว่ย ก็หันไปมองเคาน์เตอร์ด้วยความประหลาดใจ จางเยี่ยนโตผงกหัว ยิ้มบางๆ ให้ พร้อมทำมือเป็นสัญญาณเชื้อเชิญ

"ฉันต้องขับรถ คิ้มเหล้าไม่ได้"

กวนหมู่เพิ่งรับปากชูชิวย่านว่าจะไปเกลี้ยกล่อมแฟนของเธอที่อะพาร์ตเมนต์ด้วยกัน จางเยี่ยนโตค้นส่งไวน์มาให้ เวลาประจวบเหมาะพอดี จนทำให้กวนหมู่อดคิดไม่ได้ว่าจางเยี่ยนโตตั้งใจ

เสี่ยวเว่ยรินไวน์ให้ชูชิวย่านจนเต็ม แล้วหันมารินให้เขาโดยไม่สนใจคำอธิบาย "ไม่เป็นไรหรอกครับ น้ำใจจากเจ้าของร้านเรา ถ้าคุณไม่ดื่มเขาจะเสียใจนะครับ"

Excuse me? จิ้งจอกตัวนั้นเนียนะเสียใจ?

ชูชิวย่านพูดสนับสนุน "พี่ชายคุณส่งมาให้ทั้งที ปฏิเสธก็คงไม่ดีอีกเคียวพวกเราค่อยเรียกแท็กซี่ไปได้"

"นั่นไม่ใช่..." พี่ชายผม...

เขายังพูดไม่ทันจบ ชูชิวย่านก็ชูแก้วให้เขา กวนหมู่จึงทำได้เพียงยก

แก้วนกับเธอ ตอนคิมไวน์ เขาคิดในใจว่าคงต้องนั่งแท็กซี่แล้ว แต่ระยะทางไกลขนาดนั้น ค่ารถต้องแพงมากแน่ แม่เอ๊ย! เจ้าจึงจกตัวนั้น แกล้งกันซัดๆ!

เมื่อปฏิบัติภารกิจเสร็จสิ้น เสี่ยวเว่ยก็เดินฉับๆ กลับไปรายงานความดีความชอบกับจางเยี่ยนโต๋ที่หลังเคาน์เตอร์ "คุณเจ้าของร้าน ผมทำได้ไม่เลวใช่ไหม"

"นายเลิกงานได้เลย ฉันจะคิดค่าแรงให้เท่าเวลาปกติ"

พอได้ยินว่าได้เงินค่าแรงเต็มเวลา เสี่ยวเว่ยก็ไม่พูดอะไรอีก ถอดชุดแล้ววิ่งออกไปทันที จางเยี่ยนโต๋เดินตามหลังไปพลิกป้ายจากเปิดบริการเป็นปิดร้านแทน

เมื่อกลับไปยังเคาน์เตอร์ ก็พบว่าไวน์ของเขาถูกคิมไปครึ่งหนึ่งแล้ว ซูชีว่วนกำลังรินไวน์ให้เพื่อนร่วมโต๊ะ ดูท่ากวนหู่จะเป็นคนดื่มเสียส่วนใหญ่ เขาหมกคิ้วเล็กน้อย ไม่ได้เดินเข้าไปใกล้ แต่กลับไปหลังเคาน์เตอร์แล้วสร้างทำเป็นเช็คแก้วต่อ

"ผมดื่มต่อไปไม่ได้แล้วจริงๆ" ซูชีว่วนกำลังจะรินไวน์ให้อีกรอบ แต่กวนหู่รีบยกมือปิดปากแก้ว "ถ้าไปหาแฟนคุณโดยมึกลิ่นเหล้าฟุ้งไปทั้งตัวแบบนี้ ต่อให้เขามีเรื่องยุ่งยากใจจริงๆ ก็ไม่มีทางบอกผมง่ายๆ หรือ"

ซูชีว่วนไม่บังคับเขา วางขวดไวน์ลง แล้วยิ้มบางๆ "ปกติคุณดื่มเก่งจะตาย ฉันคิดว่าไวน์แค่นี้ คุณไม่น่าจะมีปัญหาอะไร"

"หลังจากนี้ยังมีธุระสำคัญต้องทำไม่ใช่หรือครับ"

"คงเพราะฉันเครียดเกินไป ก็เลยอยากดื่มผ่อนคลายสักหน่อยนะค่ะ" ซูชีว่วนวางแก้วไวน์ของตัวเองตาม แล้วพูดอย่างกระดากอาย "ฉันกับเขาอายุห่างกันมาก บางครั้งเลยมองเขาเป็นผู้ใหญ่ เวลาคุยเรื่องสำคัญกับเขาทีไร มักจะเครียดอยู่เรื่อย"

"พอเข้าใจๆ" กวนหู่เอออตาม

ได้ยินว่าหนายเงินหมิงฉีมีอายุสี่สิบปลายๆ แล้ว แต่ตอนนี้ห่างกันยี่สิบปีก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร ฐานะครอบครัวของอีกฝ่ายยังไม่ต้องพูดถึง

แค่พูดถึงเรื่องประสบการณ์ คนวัยหนุ่มสาวก็สู้ไม่ได้แล้ว ชูชิว่วนจะเลือกคนแบบนี้ก็ไม่น่าแปลกใจตรงไหน

"จะทำอะไรก็ควรลงมือตั้งแต่เนิ่นๆ พวกเราไปตอนนี้เลยเถอะ"

กวนหุ่มองเวลา เมื่อได้รับความเห็นชอบจากชูชิว่วนก็ลุกขึ้น เดินไปหน้าเคาน์เตอร์ บอกจางเยียนโต่ว่า "คิดเงิน"

"พวกคุณกำลังรีบ เคี้ยวค่อยว่ากันทีหลังเถอะ"

"เคี้ยวค่อยว่ากันทีหลังนี่คิดคอกเบี้ยไหม"

"ไม่หอรอก" จางเยียนโตตอบไล่เขา "คนกันเองจะคิดอะไรมากมาย"

ใครเป็นคนกันเองกับนาย ไม่ต้องนับญาติกันเร็วขนาดนี้ก็ได้นะพี่ชาย

ชูชิว่วนเดินตามมา กวนหุ่มจึงล้มเลิกความคิดที่จะได้เตียงด้วย จากนั้นเดินออกจากบาร์พร้อมหญิงสาว ทั้งสองคนเดินขึ้นบันไดไปถึงถนน กวนหุ่มองซ้ายมองขวา ขณะที่จะกวักมือเรียกรถ ก็ได้ยินเสียงพูดดังมาจากด้านหลัง

"จะให้ผมไปส่งพวกคุณไหมครับ"

ทั้งสองคนหันไปมอง ก็เห็นจางเยียนโตเดินตามพวกเขาขึ้นมา ส่วนชุดเครื่องแบบรถดักทิ้งไปแล้ว เปลี่ยนเป็นเสื้อเชิ้ตกับกางเกงสแล็กส์เหมือนเวลาปกติ เสื้อขนาดพอดีตัวทำให้เห็นว่าเขามีรูปร่างผอมมาก

"คุณไม่ต้องเฝ้าร้านรี"

ที่จริงกวนหุ่มอยากพูดว่า...นายมีอะไรทำก็ไปทำไป ไม่ต้องมายุ่งเรื่องคนอื่น

"ไม่มีลูกค้า กำลังว่างพอดี" จางเยียนโตพูดจบก็หันไปอ้อมให้ชูชิว่วน

"น้องชายผมคนนี้ชอบทำอะไรบูมบ่าม ที่นี้ไม่ใช่เขตที่มีคนพลุกพล่านเรียกรถค่อนข้างยาก ให้ผมไปส่งพวกคุณจะเร็วกว่านะครับ"

"รบกวนແ່เลย..."

ชูชิว่วนยังอยากคัดค้าน แต่จางเยียนโตชี้ไปด้านข้าง แล้วกล่าวว่า "รถผมอยู่ทางนั้น คนกันเองทั้งนั้น ไม่ลำบากหอรอกครับ"

"ใครบอกว่าคุณเป็น...โอ๊ย..."

กวนหู่ยังพูดไม่ทันจบ ก็โดนเตะหน้าแข้งทีหนึ่ง เขายังไม่ทันร้องว่าเจ็บ จางเยียนโต๊ก็คว้าไหล่เขาลากไปด้านหลัง แล้วกระซิบว่า "มีเงินขึ้นแท็กซี่เถอะ"

กวนหู่รีบพยักหน้า เงินเดือนของเขาไม่ได้น้อยจนถึงขั้นนั่งแท็กซี่ไม่ไหว แคร้รู้สึกว่ามันคุ้มก็เท่านั้น...

"ยังมีซากลับอีกนะ" จางเยียนโต๊สังเกตสีหน้าอีกฝ่ายแล้วถามต่อ เมื่อโดนจ้องนานห้าวินาที กวนหู่ก็เลือกใช้วิธีประนีประนอมแทน "เห็นแก่ที่คุณอุตส่าห์มีน้ำใจ ผมจะไม่นั่งก็ดูไม่ค่อยดีเท่าไร..."

พอพูดจบก็โดนจางเยียนโต๊ผลักออกห่าง ก่อนหันไปหาหญิงสาวที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวด้วย "น้องชายผมเห็นด้วยแล้ว ไปด้วยกันเถอะครับ"

ซูชีว่วนไม่ค่อยอยากรับน้ำใจจากจางเยียนโต๊สักเท่าไร จึงอยากยืนยันการต่อ แต่จางเยียนโต๊เดินนำมาก่อนแล้ว เมื่อเห็นกวนหู่ตามไปคิดๆ ก็ทำได้เพียงเดินตามไปด้วย เธอเอามือลูบผมที่ข้างหู พลังพูดกับกวนหู่ว่า "ขอโทษนะคะ รบกวนพี่ชายคุณแล้ว"

"ไม่เป็นไร เขาไม่ใช่..."

หน้าอกกวนหู่โดนกระแทกอีกรอบเพื่อยับยั้งคำอธิบาย เขาตอบกำหัดๆ อยากเอาคืนจางเยียนโต๊สักที แต่พอเห็นรูปร่างผอมๆ นั้นแล้ว ก็ลดกำปั้นลง

พอไปถึงที่จอดรถ จางเยียนโต๊ก็ทำตัวเป็นสุภาพบุรุษด้วยการเปิดประตูรถให้ซูชีว่วน ตอนกวนหู่ก้าวขึ้นรถ เขาแอบสังเกตเล็กน้อย สุดท้ายก็ตัดสินใจนั่งด้านหลังเพื่อจะได้ปรึกษาหารือปัญหาต่อจากนี้กับซูชีว่วน...ว่าควรเจรจากับแฟนของเธออย่างไรจึงจะทำให้อีกฝ่ายคลายความหวาดระแวง

จางเยียนโต๊ขับรถไปตามที่อยู่ที่ซูชีว่วนบอก กวนหู่ซึ่งอยู่ด้านหลังได้ยืนที่อยู่อีกขอบหนึ่งออก...บ้านของนายเฉินอยู่ไกลจากที่นี่มาก ถ้านั่ง

แท็กซีไปกลับจริงๆ อีกครั้งเดือนหลังจากนี้เขาคงต้องกินลมแทนข้าวแล้ว

เขามองกระจกมองหลัง พบว่าจางเยียนโต้งกำลังมองเขาผ่านกระจกมองหลังพอดี ทั้งสองคนมองสบตากัน จางเยียนโต้งซิงยิ้มออกมา ก่อนเหมือนรู้เท่าทันความคิดของเขา ยกมุมปากขึ้นข้างหนึ่งอย่างชั่วร้าย กวนหู่ตึงคาใส่ แล้วโบกกำปั้นให้ตรงมุมที่ซูชิว่วนมองไม่เห็น

"คุณอาจต้องการนี้"

ของสิ่งหนึ่งถูกโยนมาจากด้านหน้า กวนหู่ยื่นมือไปรับ พอเห็นว่าเป็นขวดสเปรย์ดับกลิ่นปากก็พุดโพล่งใส่หน้าจางเยียนโต้งอย่างขุ่นเคือง "ผมไม่มีกลิ่นปาก!"

"แต่มีกลิ่นเหล้า" ฝ่ายหลังตอบด้วยน้ำเสียงสบายๆ

"แล้วต้นเหตุที่ทำให้มีกลิ่นเหล้าไม่ใช่คุณรึไง"

"คุณตำรวจ คำพูดของคุณฟังดูไร้เหตุผลมาก เหมือนคุณเอาปืนไปยิงคน แต่โยนความผิดให้บริษัทผลิตปืนนั่นแหละ"

"แกซัดๆ อีกอย่างผมเป็นตำรวจ จะเอาปืนไปยิงคนได้ไง"

"ใครบอกว่าตำรวจฆ่าคนไม่ได้"

"คือว่า..." หญิงสาวที่โคนเมนมาตลอดชูมือขึ้นขัดจังหวะการโต้เถียงของพวกเขาอย่างระมัดระวัง "พวกคุณพี่น้องนี้ดูสนิทกันจัง"

พวกเขาไม่ใช่พี่น้องกันสักหน่อย!

กวนหู่อ้าปากจะอธิบาย แต่จางเยียนโต้งตอบมาจากด้านหลังด้วยน้ำเสียงสบายๆ "พั่นเอง แพ้ก็ยอมรับนะ ไอ้น้องชาย"

เมื่อคิดถึงการเค็มพันก่อนหน้านี้ กวนหู่ก็ทำได้เพียงหักห้ามใจ อ้าปากฉีกสเปรย์ดับกลิ่นปากเข้าไป แถมยังพ่นซ้ำอีกหลายที ก่อนถามจางเยียนโต้งว่า "อย่างนี้ใช้ได้รึยัง พี่ใหญ่"

จางเยียนโต้งไม่ได้ตอบทันที แต่ขยับกรอบแว่นบ่งบอกให้รู้ว่าฟังพอใจ

ซูชิว่วนมีเรื่องหมกมุ่นในใจจึงไม่ได้สังเกตการมองสบตากันของพวกเขา มือทั้งคู่บิดชายกระโปรง ซักถามกวนหู่อย่างตื้นตัน "คุณคิดจะ

พุดยังงะคะ"

กวนหู่ยังไม่ได้คิดจึงเกาหัวแกรกๆ ขณะที่คิดหาคำพุดปลอบใจเธอ จางเยียนโตก็ถามมาจากด้านหลัง "พวกคุณจะไปพบผู้ใหญ่ในครอบครัว"

"เปล่า แฟนเธอต่างหาก"

จางเยียนโตมองกวนหู่ผ่านกระจกมองหลัง แวตาคู่นั้นทำให้กวนหู่รู้สึกอึดอัดใจ จึงอธิบายอย่างหมดแรงว่า "ไม่ใช่อย่างที่คุณคิดนะ พี่ใหญ่ พวกเรากำลังจะไปคุยเรื่องสำคัญกัน ขอร้องละ อย่าคิดอะไรเหลวไหล ได้ไหม"

จางเยียนโตไม่พุดอะไร แต่ส่งสัญญาณมือเชิญเขาพุดต่อตามสบาย ส่วนตัวเองหันไปมองถนนข้างหน้า ตั้งอกตั้งใจขับรถต่อไป

ระหว่างทางหลังจากนั้น ภายในรถค่อนข้างเงียบกริบ เนื่องจากมีคนนอกอยู่ด้วย กวนหู่จึงพุดอะไรได้ไม่มาก ได้แต่หาคำพุดง่ายๆ ปลอบใจชูชีวย่นไปก่อน ไม่นานรถก็แล่นไปถึงจุดหมายปลายทาง...อะพาร์ตเมนต์หรูหรรระดับสูงที่ตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้า

จางเยียนโตคิดจะขับรถเข้าไปจอดข้างใน แต่กวนหู่ห้ามไว้ก่อน และบอกว่าจอดตรงนี้ก็พอ ตอนแรกคิดจะบอกให้อีกฝ่ายกลับไปก่อนได้เลย แต่พอนึกถึงคำรถขากลับ ก็พุดประโยคหลังไม่ออก

เนื่องจากจางเยียนโตอ่านความคิดเขาออก จึงพุดอย่างเข้าใจคำว่า "ผมจะไปนคุแถวๆ นี้ ถ้าคุณทำธุระเสร็จ โทร. เรียกผมละกัน"

"ขอบคุน" กวนหู่ก้มลงเกาะหน้าต่าง แล้วกระซิบกับเขาว่า "ผมคิดว่าคุณจะมาตามเข้าไปด้วยชะอีก"

"เรื่องใหญ่ในชีวิต¹ ของคุณทั้งที่ ผมจะเข้าไปเยี่ยมได้ยังไง"

"ก็บอกแล้วว่าไม่ได้มีความสัมพันธ์อย่างนั้น"

กวนหู่โบกมือบ้ายบายจางเยียนโต แล้วเดินตามชูชีวย่นเข้าไปใน

¹ เรื่องใหญ่ในชีวิต หมายถึง เรื่องราวหรือเหตุการณ์ใหญ่ๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงชีวิตของแต่ละคน มักหมายถึงแต่งงาน

อะพาร์ตเมนต์

จางเหยียนโต้มองรอบๆ ตัว ไม่มีสถานที่ให้กินลมชมวิว จึงตัดสินใจ ขับรถเข้าไปในบริเวณใกล้เคียงที่พอจะจอดได้ จากนั้นดับเครื่องยนต์ เอน เบาะรถตั้งท่าจะงีบสักตื่น

เขาคุนหาพิกาก่อนหลับตาลง หวังว่าเจ้าน้องชายจะไม่ใช้เวลานานนัก

กวนหมู่ตามซูชีว่วนไปถึงบ้านของเธอ แม้เธอไม่ได้อธิบาย แต่พอ

เห็นความหุหุของอะพาร์ตเมนต์ ก็รู้ว่าต้องเป็นที่พักอาศัยของพวกเขา สมัยนี้ชายหญิงที่ยังไม่ได้แต่งงานอาศัยอยู่ด้วยกันไม่ใช่เรื่องแปลก แต่ กวนหมู่ลอบคิดในใจว่า ความจริงเรื่องนี้คงทำให้เพื่อนร่วมงานชายส่วนใหญ่ ในกรมตำรวจจอกหักกันเป็นทิวแถวแน่

ซูชีว่วนหยิบกุญแจห้องมาเปิดประตู แต่พอเอื้อมไปแตะ ประตู กลับเปิดเข้าไปเอง เธอรู้สึกแปลกใจมาก สวาทเข้าเข้าไป ก็เห็นว่าข้างใน สว่างโร่ เพราะโถงทางเดินกับห้องรับแขกเปิดไฟทิ้งไว้ จึงส่งเสียงเรียก "หมิงฉี ฉันทกลับมาแล้ว"

ไม่มีเสียงตอบรับจากข้างใน ซูชีว่วนเดินเข้าไปพลางพูดต่อ "ฉัน พาเพื่อนร่วมงานที่อยู่แผนกอาชญากรรมมาด้วย เขา..."

ซูชีว่วนพูดได้ครึ่งเดียวก็ชะงักกึก เพราะเดินเข้าไปถึงหน้าประตู ห้องรับแขก ก็เห็นสภาพห้องค่านินเสียก่อน กระเป๋าสะพายใบเล็กที่ถือ อยู่ในมือหล่นตุบลงพื้น ยกมือขึ้นปิดปาก ยืนตะลึงค้างอยู่ตรงนั้น

กวนหมู่ปิดประตูตามหลัง ได้ยินเสียงซูชีว่วนแปลกๆ ก็รีบวิ่ง พรวดพรวกเข้าไปดู อีตใจต่อมา ภาพนองเลือดก็ปรากฏขึ้นในครรลอง สายตา...

พื้นที่ว่างกลางห้องรับแขกเต็มไปด้วยเลือด พื้นห้องรับแขกเต็มไปด้วย เลือดสดๆ ชายคนหนึ่งนอนหงายท่ามกลางทะเลโลหิต

ร่างของเขาบิดงออย่างรุนแรง คงเพราะหวาคกแล้วและเจ็บปวด ทรมานเกินไป แวนตากรอบทองหล่นอยู่ข้างๆ ดวงตาเบิกโพลงมองขึ้นไป

ยังผ้าเพดาน ในปากมีของยัดไว้ทำให้ใบหน้าบิดเบี้ยวผิดปกติ มีคราบเลือดไหลย่อยตรงมุมปาก แต่ไม่ได้มากมายอะไร แขนทั้งสองข้างกางแผ่ออกไปด้านข้าง ปลายเล็บจิกพื้น เนื่องจากพรมอบย้อมไปด้วยเลือดจึงดูไม่ออกว่าทั้งรอยขีดข่วนไว้บ้างหรือเปล่า พอมองเลเยลงไป ก็เห็นว่าโคนผ้าแหวกตั้งแต่หน้าอกลงไปถึงท้องน้อยเหมือนผ้าชำแหละศพ หนังท้องที่โคนกรีดอ้ากว้าง เผยให้เห็นเศษซากเลือดเนื้อแดงฉานที่อยู่ค้ำใน

กวนหูก่ล้นลมหายใจโดยไม่รู้ตัว ไม่ต้องตรวจดูอย่างละเอียดก็รู้ว่าอวัยวะโคนปั่นกวนจนแหลกและ ดูเหมือนฆาตกรจะมีความแค้นกับผู้ตายอย่างใหญ่หลวง จึงทำเรื่องโหดเหี้ยมได้ถึงเพียงนี้ ถ้าโคนผ้าท้องทั้งเป็น...

เขาไม่กล้าคิดต่อ ต่อมาก็ได้ยินเสียงอาเจียนดังมาจากข้างๆ ในที่สุดชูชิว่วนก็ทนมองภาพนองเลือดตรงหน้าไม่ไหว ยกมือขึ้นปิดปาก ทำท่าเหมือนอาเจียนลม

"ไม่เป็นไรๆ คุณออกไปที่อื่นก่อน"

ภาพตรงหน้าไม่สามารถใช้คำว่า 'ไม่เป็นไร' มาบรรยาย แต่ถ้าปล่อยให้ผู้ชิว่วนยืนอยู่ตรงนี้ต่อไป คงทรมาณเธอเกินไป กวนหูกิดจะประคองหญิงสาวไปที่อื่น แต่เธอผลักเขาออกห่าง แล้วเดินโซเซลงตาเข้าไปหาศพ พลังร้องเรียกชื่อเงินหึงฉี่เสียงดังลั่น

กวนหูกิดปราดเข้าไปรั้งตัวไว้ก่อน "สงบสติอารมณ์ก่อน อย่าทำลายที่เกิดเหตุ!"

"แต่หึงฉี่โคนฆ่าตายแล้ว เขาโคนฆ่าไปแล้ว!"

ภาพตรงหน้าสร้างความสะเทือนใจให้ผู้ชิว่วนอย่างรุนแรง จึงสูญเสียความสุภาพอ่อนโยนในเวลาปกติไป เธอคั่นกรรไกรร้องโวยวายอย่างไม่คิดชีวิต

เนื่องจากสภาพการตายแปลกประหลาดมาก ตอนแรกกวนหูกิดสงสัยว่าผู้ตายใช้เงินหึงฉี่จริงหรือเปล่า แต่ตอนนี้เขากล้ายืนยันแล้ว ความวิตกกังวลของชูชิว่วนกลายเป็นจริงจนได้ หนายความมึนคินนี้ โคนฆาตกรจริง ๆ

"ผมรู้ว่าเขาโดนฆาตกรรม ดังนั้นคุณยังต้องพยายามสงบสติอารมณ์เอาไว้!" เขาจับไหล่ชูชีว่วนแล้วตะโกนใส่หน้า "ถ้าอยากตามหาฆาตกรให้เขา คุณก็ต้องสงบสติอารมณ์ให้ดีๆ และรักษาที่เกิดเหตุให้อยู่ในสภาพเดิมก่อน เข้าใจไหม!"

ชูชีว่วนตกใจเสียงตะโกนของเขาจึงหยุดกริคร้อง จากนั้นพยักหน้าตอบรับด้วยสีหน้าเลือนลอย แต่จู่ๆ ก็ยกมือขึ้นปิดปากแน่น แล้วทำเสียงคล้ายจะอาเจียนอีกรอบ

กวนหมู่ประคองเธอไปอีกด้านหนึ่งของโถงทางเดิน ทางนั้นมีห้องที่เชื่อมติดกัน เขาไม่รู้ว่าห้องหนึ่งคือห้องนอน หรือว่าห้องนอน แต่น่าจะใช้พักผ่อนได้ชั่วคราว ก่อนปลอมโยนว่า "คุณไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น นั่งสงบสติอารมณ์ก่อน ที่นี่ยกให้ผมจัดการเถอะ"

เขาพุดจบก็ทำท่าจะเดินกลับไปยังที่เกิดเหตุ แต่ชูชีว่วนรั้งตัวไว้ก่อน มือของเธอเย็นเฉียบและสั่นระริก คงเพราะตื่นเต้นตกใจมาก น้ำตาเอ่อคลอเป้าในขณะที่เอ่ยว่า "แต่ว่า..."

กวนหมู่คิดว่าเธออยากพุดอะไรสักอย่าง แต่เนื้อตัวสั่นเทาขึ้นมาก่อนพูดคำเดียวให้เธออยากพุดก็คงเรียบเรียงคำพุดไม่ได้อยู่ดี "ไม่ต้องห่วง ผมจะรีบขอความช่วยเหลือ เมื่อยังช่วยได้"

ชูชีว่วนพยักหน้าทั้งน้ำตา ผลักประตูด้านข้างเดินเข้าไปข้างใน กวนหมู่ข่มขู่ เขารู้สึกตัวเองปลอมขวัญคนไม่ได้เรื่องจริงๆ ดูจากสภาพที่เกิดเหตุ คอให้เป็นคนโง่เง่าแต่ตนยังรู้ว่าจะถึงอย่างไรก็ช่วยไม่ทันแล้ว

เขาปลอมชูชีว่วนเสร็จ ก็รีบเดินกลับไปยังห้องรับแขก ก่อนอื่นต้องโทรศัพท์ไปรายงานคดีกับแผนกอาชญากรรม จากนั้นหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาถ่ายรูปผู้ตายในหลายๆ มุม ต่อมาเขาสังเกตว่าจุดที่อยู่ไม่ไกลจากแอ่งเลือดคนก็มีคราบเลือดสดกระเซ็นประปราย เลือดหดยาวต่อเนื่องไปถึงหน้าประตู แต่มีคราบเลือดไม่เยอะเท่าไร เขาจึงมองข้ามไปในคอนแรก

กวนหมู่ใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายภาพคราบเลือดนั้น และถือโอกาสถ่ายรูป

ภายในห้องรับแขกทั้งหมดด้วย...โทรศัพท์มือถือของผู้ตายหล่นห่างจากตัวเขาค่อนข้างมาก ดูจากสภาพแตกร้าวยับเยินแล้ว คงเป็นผลจากตอนที่ผู้ตายโค่นจู่โจม บริเวณโถงทางเดินกับมุมห้องประดับตกแต่งด้วยพืชไม้เลื้อยกับเขามอ² ในกระถางไม้เลื้อยมีขวดแก้วเปล่าใบเล็กๆ จำนวนหนึ่งวางทิ้งระเกะระกะ ตู้วางโทรทัศน์ที่อยู่อีกด้านก็มีขวดบรรจุภัณฑ์คล้ายๆ กันวางเรียงรายมากมาย เมื่อมองทะลุกระจกเข้าไปอ่านฉลากบนขวด ก็พบว่า เป็นอาหารเสริมบำรุงร่างกาย

ดูท่าเงินหมิ่นฉิ่งคงให้ความสำคัญกับการดูแลสุขภาพพออย่างมาก คิดไม่ถึงว่าสุดท้ายจะมาตายเพราะบาดแผลภายนอกแทน

เนื่องจากอุณหภูมิห้องค่อนข้างสูง บวกกับผู้ตายเสียเลือดมากในห้องจึงมีกลิ่นแปลกๆ อบอวล จนทำให้กวนหูรู้สึกอยากอาเจียน เขาพยายามสะกิดกลิ่นอาการพะอืดพะอม ถ่ายรูปที่เกิดเหตุไปที่ละรูป ก่อนหันกลับไปทางศีรษะของศพอีกครั้ง ตอนที่เขาค่อยๆ เลื่อนหน้าจอลงมาตรงตำแหน่งที่โคนผ้าทอง ก็ต้องตกตะลึงเล็กน้อย

เขามองเห็นเศษอวัยวะภายในที่ถูกกวนสับจนละเอียดในท้องผู้ตายผ่านทางหน้าจอโทรศัพท์มือถือ ระหว่างที่เลื่อนหน้าจอ ก็สังเกตเห็นประกายโลหะแทรกอยู่ข้างใน เขาคิดว่าตัวเองคงผิดจึงลดโทรศัพท์มือถือลงเพื่อตรวจดูให้แน่ชัดอีกที และพบว่า มีสิ่งของบางอย่างยึดปนกับอวัยวะภายในที่โดนกวนละเอียดของผู้ตายจริงๆ

กวนหูเค็นหลบลมราบเลือดที่สาครกระเซ็นไปทั่ว ตรงเข้าไปชะโงกมองศพผู้ตาย อยากตรวจสอบบาดแผลอย่างละเอียด แต่ทันใดนั้น เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังแทรก คนที่โทร. มาคือจางเยียนไต้

"ทางคุณเกิดเรื่องใช่ไหม" พอกวนหูทุกครั้ง ก็ได้ยินน้ำเสียงร้อนรนของจางเยียนไต้ดังมาจากปลายสาย

"เกิดเรื่องใหญ่มาก" กวนหูมองภาพสถานที่เกิดเหตุสุดสะพรึงแล้ว

² เขามอ คือ ภูเขาจำลองที่ทำไว้คู่เล่นหรือตกแต่งบ้าน

ตอบกลับด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "ผมเจอคดีฆาตกรรม พี่"

จางเยียนโต๊ะสะกึ่งตื่นเพราะเสียงแปลกๆ ที่ดังแทรก เขาลืมตามอง
ก็พบว่าตัวเองเพิ่งหลับหลับไปไม่กี่นาที ข้างนอกกรณีเงาคนเคลื่อนไหว เสียงดังกล่าวก่อกวนจากคนคนนั้นเดินมาชนรถนั่นเอง

ตอนแรกจางเยียนโต๊ะคิดว่าคงเป็นคนเมา เพราะเดินโซเซไปมา แต่พอคนคนนั้นหันกลับมา สีหน้าของฝ่ายนั้นก็ทำให้เขารู้สึกได้ถึงความผิดปกติ เขาแค้นตัวลุกขึ้น แล้วเปิดประตูรถลงไปถามว่า "คุณครับ เป็นอะไรหรือเปล่า"

ผู้ชายคนนั้นมีรูปร่างผอมเตี้ย แสงไฟข้างถนนส่องลงมากระทบใบหน้า ทำให้สีหน้าของเขายิ่งดูอึมครึม พอเห็นจางเยียนโต๊ะเปิดประตูเดินออกมา เขาก็ส่งเสียงร้องอะคำหนึ่งราวกับคิดไม่ถึงว่าในรถจะมีคนก่อนแผ่นหนีไปโดยไม่พุดไม่จา

ทันใดนั้นเอง กลิ่นคาวเลือดก็โชยมาเข้าจมูกจางเยียนโต๊ะ เขาพุ่งตัวออกไปตามสัญชาตญาณ ชายคนนั้นวิ่งสะดุดจึงโดนจับตัวได้อย่างง่ายดาย ใครเล่าจะรู้ว่าพอเขาค้าวมือคนคนนั้นได้ ก็เห็นประกายมีดพุ่งสบเข้ามาตรงหน้า อีกฝ่ายล้วงมีดพับสปริงออกจากกระเป๋า กดสปริงคืดใบมีดออกมา แล้วเสือกแทงเขาทันที

ดูจากพละกำลังและความรุนแรงแล้ว ถ้าเป็นคนทั่วไปต้องโดนแทงบาดเจ็บแน่นอน แต่น่าเสียดายที่มาเจอจางเยียนโต๊ะ และการกระทำของชายคนนั้นก็กระตุ้นเร้าความอำมหิตในตัวจางเยียนโต๊ะสำเร็จ เขาเบี่ยงตัวหลบคมมีดที่เสือกแทงเข้ามา แล้วค่อยฉะเข้าที่ข้อมืออีกฝ่ายจนมีดหลุดกระเด็นจากมือ ก่อนรื้อหมัดซ้ำไปที่หน้า จนชายคนนั้นหงายหลังล้มตึงตามแรงค่อโดยไม่ส่งเสียงร้องสักแอะ

จางเยียนโต๊ะปราดเข้าไปใช้เข่ากดตัวชายคนนั้น มือข้างหนึ่งกดเข้าที่คอ ส่วนมืออีกข้างคว้ามีดพับสปริงที่หล่นอยู่ข้างๆ แหว่งไปที่ตาของฝ่ายนั้น!

ไม่รู้ว่าจางเยียนโต๊ะเคลื่อนไหวรวดเร็วเกินไป หรือว่าไอสังหารที่ปล่อยออกจากตัวรุนแรงเกินไปกันแน่ ชายคนนั้นจึงเบิกตาโพลง มองมิดที่จู่โจมตัวเองโดยไม่แม้แต่จะร้องขอความช่วยเหลือ มือที่กุมมิดของจางเยียนโต๊ะสั่นระริก แค่มิดคลงไปอีกไม่กี่เซนติเมตร ก็ปลิดชีพชายคนนี้ได้แล้ว

บรรยากาศรอบตัวเงียบสงัด บริเวณที่จอดรถค่อนข้างมืดสลัว อีกทั้งไม่มีแม้แต่เงาคนเดินผ่านไปมา ได้ยินเพียงเสียงหายใจถี่ๆ จากชายคนที่นอนอยู่บนพื้นและตัวจางเยียนโต๊ะ

เมื่อจางเยียนโต๊ะสบตากับคนที่นอนแผ่หลายอยู่บนพื้น ก็มองเห็นความหวาดกลัวและวิงวอนในแววตาของอีกฝ่าย

เขาเคยเห็นแววตาอย่างนี้มาแล้วหลายครั้ง แต่ทุกครั้งที่เขาใจอ่อน มักจะถูกอีกฝ่ายจู่โจมกลับอย่างไร้ความปราณี ดังนั้นคาถาที่เล็งคู่มาจึงสั่งสอนเขาด้วยคำพูดประโยคเดียว...ห้ามใจอ่อนกับใครเด็ดขาด เพราะมันเป็นความรู้สึกที่ผู้แข็งแกร่งไม่จำเป็นต้องมี

อย่ารู้สึกเห็นใจคนอื่นนอกเหนือจากตัวเอง เมื่อชักดาบออกจากฝักแล้ว ห้ามสอกลับไปที่ใบมีดยังสะอึกหาคจด!

คำพูดประโยคนี้นี้ดังวนเวียนอยู่ในหัวจางเยียนโต๊ะ เขาเตือนตัวเองเช่นนี้ซ้ำๆ แค่มิดกลับไม่หลงไปสักที มือสั่นรุนแรงขึ้นทุกขณะ ใบมิดที่สั่นไหวสะท้อนแสงเข้าตา เขาจึงได้สติกลับมา บรรยากาศอันเงียบสงัดทำให้เขารู้สึกตัวว่าที่นี่ไม่ใช่เกาะโคดเคียวซึ่งเคยเป็นที่คุมขังเขา และเขาก็ไม่ใช่นักโทษอีกต่อไป

เขาฆ่าคนไม่ได้ เพราะตอนนี้เขาไม่ใช่ตัวคนเดียว ต้องคิดถึงความรู้สึกของน้องชายด้วย

พอคิดถึงน้องชาย สติของจางเยียนโต๊ะก็ค่อยๆ กลับเป็นปกติ เขาพนมมหายใจ หน้าผากมีเหงื่อไหลซึม เรียวแรงในหัวเหมือนโดนสับหายไปหมดสิ้น กระทั่งมิดเล่มนี้ยังถือไว้ไม่อยู่ หลุดมือร่วงลงไปยังตัวชายคนนั้นดังเกร้ง ชายคนนั้นค่อยได้สติ ส่งเสียงร้องแปลกๆ พลังคืน

ชัดขึ้น คิดจะสลัดตัวให้หลุดพ้นจากการกดทับของจางเยียนโต

จางเยียนโตกำหนดค่อยหน้าชายคนนั้นอีกรอบ พออีกฝ่ายหมดสติ แล้ว ก็ลากตัวไปข้างถนน ถอดเข็มขัดออกมา คึงมือทั้งสองข้างของฝ่ายนั้นมาไขว้หลัง แล้วเอาเข็มขัดมัดไว้ ตามค้วยถกชายเสื้อเชิ้ตด้านหลังของเจ้าตัวขึ้นมากลุมหัว เมื่อทำทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ปล่อยทิ้งไว้ตรงนั้น จากนั้นวิ่งตรงไปยังอะพาร์ตเมนต์ พลังกโคโทรศัพท์หาทวนหู

นางสังหรณ์บอกเขาว่า คนคนนี้ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับการแฉไปเยี่ยมเยียนของทวนหูแน่นอน

"ผมเจอคดีฆาตกรรม พี่"

นี่คือคำตอบของทวนหูหลังจากเขาซักถาม ชั่ววินาทีนั้น จางเยียนโตรู้สึกตื่นตัวอย่างประหลาด ไม่ว่าทวนหูจะเป็นน้องชายของเขาจริงไหม แต่ตอนนี้เขารู้สึกเหมือนเจอคนในครอบครัวแล้ว

เรื่องนี้ทำให้เขาตีใจมากที่เมื่อครุ่นนี้ยับยั้งความคิดสังหารได้ทัน

เขาสอบถามเลขห้องจากทวนหู แล้ววิ่งขึ้นไปอย่างรวดเร็ว ยามที่ฝ่าอะพาร์ตเมนต์เข้ามาซัดขวาง แต่โดนเขาเหวี่ยงไปด้านหลัง

ที่ปากของเงินหมิงฉืออยู่ชั้นสิบ จางเยียนโตขับลิฟต์ไปถึง ก็วิ่งตรงคิงไปยังห้องของทนายความชื่อดังทันที ประตูห้องไม่ได้ล็อกไว้ เขาจึงผลักประตู เดินเข้าไปในห้องรับแขก

ทวนหูไม่อยู่ในห้อง สิ่งแรกที่จางเยียนโตมองเห็นคือคราบเลือดที่กระจายเต็มพื้น ตรงกลางแอ่งเลือดเป็นผู้ชายที่โดนฆ่าตายในสภาพน่าสยดสยอง มีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งคุกเข่าอยู่ข้างๆ พลังความมือแตะจับทั่วตัวผู้ตาย เธอหันหลังให้จางเยียนโต แต่ดูจากการแต่งตัวแล้ว ก็รู้ว่า เป็นซูชีว่วน

"ทวนหูอยู่ไหน" เขาถาม

อาจเป็นเพราะน้ำเสียงแข็งกร้าวเกินไป ซูชีว่วนจึงสะดุ้งเหือกจนเกือบล้มกลางแอ่งเลือด เธอรีบเบี่ยงหลบคราบเลือด แล้วเดินตัวสันเทา ถอยออกมา จากนั้นส่ายหน้าพริบปากบอกว่าไม่รู้

กวนหนูได้ยินเสียงเอะอะ ก็รีบวิ่งกลับเข้ามาจากระเบียงด้านหลัง พอเห็นการกระทำของหญิงสาวก็ขมดคิ้ว ชูชิว่วนชิงแก้ตัวว่า "ฉันรู้ว่าไม่ควรทำลายที่เกิดเหตุ แต่ฉันยังเชื่อไม่สนิทใจ ฉันอยากรู้ว่าหมิงฉีตายจริงหรือเปล่า ฉันเคยอบรมการรักษายาบาลฉุกเฉินมาแล้ว บางทีอาจช่วยเขาได้..."

แม้ความรู้สึกเช่นนั้นพอจะเข้าใจได้ แต่การกระทำของชูชิว่วน นอกจากขัดขวางการตรวจสอบที่เกิดเหตุแล้ว ก็ไม่มีความหมายอื่นอีก กวนหนูตั้งใจจะหว่านล้อมให้เธอหลบไปที่อื่น แต่เห็นเธอยกมือขึ้นปิดปาก ทำท่าจะอาเจียน แล้ววิ่งผลุนผลันเข้าห้องน้ำไปโดยไม่รอให้กวนหนูพูดอะไรสักคำ ประตูปิดลงไม่นานก็ได้ยินเสียงกคน้ำดังมาจากข้างใน

กวนหนูเหลือบมองศพตรงหน้าแล้วกุมท้อง ชักรู้สึกพะอืดพะอม อยากรอาเจียนเหมือนกัน จึงรีบหันหลัง ถอยห่างจากที่เกิดเหตุทันที

"เมื่อที่คุณกำลังทำอะไร"

กวนหนูได้ยินเสียงจางเยียนโตะถามมาจากด้านหลัง ก็หันหน้าไปมอง แวบหนึ่ง และเห็นฝ่ายนั้นกำลังตรวจดูสภาพของผู้ตายด้วยสีหน้าเรียบเฉย ไม่มีปฏิกิริยาอย่างที่คนทั่วไปควรมีเลย

หมอนี่เป็นคนแปลกที่สุดเท่าที่เขารู้จักมา ถ้าไม่นับพวกตัวประหลาดในแผนกพิสูจน์หลักฐาน

"เดินไปดูกระเบียงกับโถงทางเดินฝั่งโน้นชีว่าพอจะมีเบาะแสใหม่บ้างไหม"

"เบาะแสใหม่อยู่ในท้องเขาตอนนี้ คุณไม่เห็นรี"

จางเยียนโตะเดินเข้าไปใกล้ศพ ยื่นมือออกไปทำท่าจะจับท้องผู้ตาย แต่กวนหนูตะโกนห้ามไว้ "ห้ามทำลายที่เกิดเหตุ รอกองพิสูจน์หลักฐานมาก่อน!"

สายตาเยินเยียบมองตรงมา แค่อสองวินาทีเท่านั้น แต่กวนหนูรู้สึกว่ามันไม่ใช่เจ้าของบาร์ที่เขารู้จัก จางเยียนโตะเปลี่ยนสีหน้ากลับเป็นปกติอย่างรวดเร็ว ก่อนเดินถอยหลังออกมาเงียบๆ จากนั้นก็ได้ยินเสียงไซเรน

รดสำรวจคังแว่วมาจากค้านนอก ดูท่าสำรวจคงมาถึงกันแล้ว

เสียงกคน้ำยังคังออกมาจากห้องน้ำไม่หยุด กวนหู่เดินเข้าไปเกาะประตูถามเบาๆ "ซูชีว่วน เป็นอะไรหรือเปล่า"

"...ไม่เป็นไร"

น้ำเสียงอ่อนล้าตอบมาจากค้านใน จากนั้นซูชีว่วนก็เปิดประตู ตอนที่หญิงสาวเดินออกมา กวนหู่เห็นว่าสีหน้าของเธอดูแย่มาก จึงช่วยประคองกลับไปยังห้องนอน เพราะกลัวเธอจะเป็นลมเสียก่อน พอหันกลับไปมองค้านหลัง เห็นจางเยียนโต๋ยังยืนมองศพ จึงย้าเตือนว่า "อย่าจับต้องอะไรในนี้สังเขซ ผมง่ายรูปไว้หมดแล้ว ถ้าคุณทำให้ผมโดนลงขันละก็ ผมจะตามเกาะติดคุณไม่ยอมปล่อยชั่วชีวิตเลย!"

จางเยียนโต๋คันกรอแว่นให้เข้าที่ แล้วถอยออกไปโดยไม่พูดอะไรสักคำ เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าแว่วมาจากประตู ตำรวจแผนกอาชญากรรมมาถึงแล้ว

ซูชีว่วนพูดกับกวนหู่ว่า "คุณไปทำงานเถอะ ไม่ต้องสนใจฉัน"

"ได้ ผมจะให้ตำรวจหญิงมากอดคุณแลคุณ ถ้ามีปัญหาหรือไม่สบายตรงไหน ก็บอกเธอได้เลย"

ซูชีว่วนพยักหน้า ยกมือเห็บผมข้างใบหู กวนหู่สังเกตเห็นมือเธอยังสั่นเทาไม่หยุด

คือที่ตำรวจหญิงมาถึงเร็ว เธอก็คือเจียงคิงคัง เด็กใหม่ของแผนกอาชญากรรมนั่นเอง เจียงคิงคังเป็นคนเฉลียวฉลาดมีไหวพริบ ดูแล้วให้ความรู้สึกเหมือนเป็นน้องสาวข้างบ้าน มีเธอคอยดูแลซูชีว่วน กวนหู่ย่อมรู้สึกทึ่งใจ เขาตอบกำชับเจียงคิงคังว่า รอให้ซูชีว่วนสงบสติอารมณ์ได้แล้วช่วยสอบปากคำให้ด้วย จากนั้นเดินไปยังห้องรับแขกเพื่อเริ่มงานตรวจสอบอย่างเป็นทางการ

นอกห้องโดนลากเทปปิดล้อมไว้หมดแล้ว ตำรวจแผนกอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานต่างยุ่งุ่นวายอยู่กับงานของตัวเอง จางเยียนโต๋โดนจี้ให้ไปยืนรอหน้าประตู เจียงไคกำลังสอบถามข้อมูล

จากเขา พอหันมาเห็นกวนหู่ก็ชะงักเล็กน้อย ก่อนเกาหัวแกรกๆ ถามด้วยสีหน้าคาคไม่ถึงว่า "นายมาตั้งแต่เมื่อไร"

"น้องชายผมเป็นคนพบที่เกิดเหตุ และเขาก็เป็นคนแจ้งตำรวจ" จางเยียนโต้ที่อยู่ด้านข้างรีบตอบแทนด้วยความหวังดี "ส่วนผมขับรถมาส่งพวกเขา ก็เลยเดินตามขึ้นมาด้วย"

"น้องชายคุณ?"

เจียงไคมองทั้งสองคนสลับกันไปมา ไม่เข้าใจว่าแค่เวลาไม่นาน พวกเขาเปลี่ยนจากความสัมพันธ์ธรรมดาทั่วไปมาเป็นพี่น้องได้อย่างไร

"ไม่ทราบว่าคุณคุณพลัดพรากจากกันมานานแค่ไหน แล้วใช้ของที่ระลึกอะไรมายืนยันความสัมพันธ์" เขาถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น กวนหู่หลักเจียงไค "ไปทำงาน"

"ก่อนทำงาน กรุณาสวมผ้าปิดปากด้วย" จางเยียนโต้เตือนด้วยความหวังดี

"ทำไม"

พอเจียงไคถามจบ ก็เห็นตำรวจใหม่สองนายวิ่งปิดปากสวนออกมา ไม่นานก็ได้ยินเสียงอาเจียนอึกอ่ำดังมาจากโถงทางเดิน กวนหู่ชี้พวกเขา แล้วบอกว่าตามนั้นแหละ

เจียงไครีบวิ่งออกไปขอผ้าปิดปากจากเพื่อนร่วมงาน และขอมาเผื่อ กวนหู่ด้วยอีกอัน จากนั้นยื่นให้กวนหู่พร้อมถุงมือ

ตอนที่กวนหู่สวมถุงมือ ก็สังเกตเห็นเจ้านายของเขา เชียวไปเยหัวหน้าแผนกอาชญากรรมวิ่งปิดปากพรวดพราดออกมา เจ้าตัวยังไม่ได้อาเจียน แต่พุดังจ๊าวว่า "ฉันจะไปรวบรวมข่าว กลับไปเจอกัน"

เชียวไปเยพุดังยังไม่ทันขาดเสียง ก็วิ่งหายไปแล้ว

กวนหู่ถามอย่างตกตะลึง "ไม่มีใครเตือนเขาหรือว่าที่เกิดเหตุคราวนี้นองเลือดมาก"

"ดูเหมือนว่าคุณจะเป็นคนแจ้งตำรวจนะ" จางเยียนโต้มองเขาอย่างเห็นใจ "ถ้าคุณลืมบอก ก็แปลว่ารอโคนเล่นงานหลังจับคดีได้เลย"

กวนหมู่เกาหัวแกรกๆ พอรู้ว่าตัวเองเป็นตัวละครทำร้ายเจ้านายก็
ไม่พูดอะไรอีก

"นายเมามาเถอะ งั้นก็ช่วยไม่ได้จริงๆ" เจียงไคปลอบ

"ฉันไม่..."

"ทำไมทุกครั้งที่เราออกศึกสงครามในช่วงสุสลับคำห์ ต้องมีส่วน
เกี่ยวข้องกับคุณทุกที"

ซูชิงเยียน หัวหน้าแผนกพิสูจนหลักฐานถามด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด
เธอสวมกระโปรงสั้นสีขาว ผมนัดม้วนเป็นลอนสวยงาม ดูจากการแต่งตัว
ก็รู้ว่าคงออกไปเที่ยวที่ไหนสักแห่ง แล้วจู่ๆ ก็โดนโทรศัพท์เรียกตัวมา
กะทันหัน เธอเร่งฝีเท้าเดินเข้ามาใกล้ พลังจับผมม้วนเก็บเป็นมวยตรง
ท้ายทอยอย่างคล่องแคล่ว รวากับเปลี่ยนเข้าโหมคทำงานทันที

"ไม่เกี่ยวกับผมสักหน่อย ผมก็อยากพักผ่อนตอนสุสลับคำห์เหมือน
กันนะ" กวนหมู่โอดครวญ

"อีกอย่าง ทุกครั้งที่มาถึงที่เกิดเหตุ คุณต้องดื่มเหล้ามาทุกที"

"เพราะซูชีว่วนกับเจ้านี่..." กวนหมู่มองจางเยียนโตแล้วรีบแก้ไข
คำพูด "กับพี่ผมบังคับให้ดื่มต่างหาก"

"คุณเป็นเคิร์ทไร? คุณกวน ชอบโยนความผิดให้คนอื่นจริงๆ"

กวนหมู่ได้ยินเสียงหัวเราะขลุกลั่นดังมาจากด้านหลัง แต่เขา
ตัดสินใจว่าจะเลิกโต้เถียง รีบเข้าไปทำงานดีกว่า

ซูชิงเยียนรั้งแขนเขาไว้ แล้วบอกเจียงไคว่า "คุณสอบปากคำเขา
ก่อน รวมถึงคุณกวนคนนี้ด้วย...เมื่อกี้หัวหน้าแผนกของพวกคุณวานฉัน
มาบอกต่อ"

"จาง" จางเยียนโตพูดแก้ยืมๆ "จางของหลิวกวนจาง³"

³ หลิวกวนจาง เป็นแซ่ของสามตัวละครเอกจากรรณกรรมเรื่องสามก๊ก ได้แก่
หลิวเป่ย์ (เล่าปี่) กวนอู (กวนอู) และจางเฟย (เตียวหุย) ในที่นี้ต้องการสื่อว่า
จางเยียนโตใช้แซ่จางเดียวกับจางเฟย

"ได้ๆ คุณจาง เชิญทางนี้ พวกเรามาบันทึกปากคำกันอย่างเป็นทางการกันเถอะ"

เจียงไคส่งสัญญาณมือให้จางเยียนไต่กับกวนหู่เดินตามไปยังโถงทางเดิน ใจจริงกวนหู่อยากตามซุชิงเยียนเข้าไปตรวจสอบที่เกิดเหตุมากกว่า แต่เจียงไคบังคับลากตัวออกไปโดยอ้างว่า "ช่วยให้ความร่วมมือกันหน่อย"

กวนหู่ให้ 'ความร่วมมือ' เป็นอย่างดี เพื่อให้ได้ผลการตรวจสอบที่เกิดเหตุโดยเร็ว เขาเล่าสาเหตุที่ตัวเองมาปรากฏตัวในอะพาร์ตเมนต์นี้ และพบคดีฆาตกรรมได้อย่างไรอย่างละเอียด เจียงไคบันทึกปากคำพลางพยักหน้าหงิกๆ ตามด้วยความอิจฉาริษยา

"คิซะมัด ได้เจอกับสาวสวยด้วย"

ถ้านักเคตจริง เขาคงไม่ไปที่บาร์ของจางเยียนไต่หรอก เขาไปคุยธุระกับซุชิว่วนต่างหาก!

ก่อนกวนหู่จะลงมือต่อยศคน เจียงไคก็เริ่มต้นซักถามเรื่องสำคัญ "ซุชิว่วนเคยเล่ารายละเอียดเรื่องที่ถูกฆาตโยนข่มขู่ไหม"

"ไม่ ตอนแรกฉันตั้งใจว่ามาถึงนี้แล้วค่อยสอบถามผู้ตายอย่างละเอียดอีกที"

กวนหู่ไม่ได้ซักถามอะไรมาก เพราะคิดว่าซุชิว่วนน่าจะทำเรื่องเล็กให้กลายเป็นเรื่องใหญ่ไปเอง ดูจากตำแหน่งหน้าที่และสังคมในแวดวงทนายของผู้ตายแล้ว เรื่องข่มขู่ทั่วๆ ไปไม่น่าจะส่งผลกระทบต่อเจ้าตัวได้ตอนนี้ดูๆ ไปแล้ว กลายเป็นตัวเขาที่มองโลกในแง่ดีเกินไปแทน

"ท่าทีของซุชิว่วนเป็นยังไง"

"ก่อนมาคุยถึงเครียคและวิกฤตกังวล แต่พอเห็นศพผู้ตายก็มีอารมณ์พลุ่งพล่านมาก"

"พวกคุณสงสัยเธอ?" จางเยียนไต่เอ่ยแทรก

"นี่เป็นขั้นตอนการสอบปากคำตามปกติ พวกเราสงสัยทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดี" กวนหู่มองจางเยียนไต่แล้วตอบว่า "รวมถึงตัวคุณ

ด้วย คุณจาง ก่อนเกิดคดี คุณบอกว่าจะไปพักรับลมเล่น ทำไมรู้ๆ ถึงได้โทร. มาหาผม และคิดว่าผมเกิดเรื่อง"

"ผมเป็นห่วงคุณนี้มีความผิดด้วยหรือ"

"ไม่มีผิด แต่มันบังเอิญเกินไป"

"แปลว่าคุณสงสัยว่าผมฆ่าคนที่กระตังหน้ายังไม่เคยเห็นมาก่อน?"

"เมื่อที่ผมบอกแล้วว่าเป็นการสอบปากคำตามระเบียบ คำรวจต้องถามทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดี รวมถึงตัวผมเองด้วย"

เจียงไคที่ยืนฟังอยู่ด้านข้างเห็นว่าทสนทนาชักจะไปกันใหญ่ก็ทนคุดต่อไปไม่ไหว รีบห้ามว่า "ฉันว่าเรื่องไม่สำคัญพวกนี้ พวกนายกลับไปค่อยปิดประตูกุยกั้นคิใหม่"

ทำไมต้องปิดประตูกุยกิ อีกอย่างนี่เป็นการสอบปากคำ จะบอกว่าเรื่องไม่สำคัญได้อย่างไร

กวนหมู่กำลังจะได้แย้ง เจียงไคกลับผายมือให้เขา "นายอยากไปดูที่เกิดเหตุไม่ใช่หรอ ทางนี้นั้นถามเอง"

จางเยียนโต่ส่งยิ้มบางๆ ให้แล้วพูดว่า "ถ้าคุณอยากรู้ว่ากระปี่เล่นนั้นเข้าไปอยู่ในห้องผู้ตายได้ยังไง ก็รีบเข้าไปดีกว่า"

ดูจากสถานการณ์ในตอนนี้แล้ว กวนหมู่ตัดสินใจเลือกไปดูที่เกิดเหตุแทน ได้ยินเสียงเจียงไคชักถามจางเยียนโต่ด้วยความแปลกใจอยู่ด้านหลัง "ในห้องผู้ตายมีของ? กระปี่อะไร"

เทียบกับการถามว่ากระปี่อะไร เขาอยากรู้มากกว่าภายในเวลาสั้นๆ แค่นั้น จางเยียนโต่ดูออกได้อย่างไรว่ามีกระปี่แทรกอยู่ในอวัยวะภายในของผู้ตาย

กวนหมู่เดินกลับไปที่เกิดเหตุโดยยังข้องใจกับเรื่องนี้ และเห็นเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานกำลังถ่ายรูปผู้ตาย

สิ่งแปลกปลอมที่ยักอยู่ในปากผู้ตายถูกดึงออกมาแล้ว มันเป็นก้อนยางที่มีความอ่อนนุ่มและยืดหยุ่น ทำให้ผู้ตายสามารถหายใจได้ในระดับหนึ่ง แต่มันจะค่อยๆ เคลื่อนเข้าไปในหลอดลมเวลาหายใจอย่าง

หนักหน่วง จนในที่สุดก็กลายเป็นอุปสรรคขัดขวางการหายใจ กวนหุ่มอง
ก้อนยางเปื้อนเลือดแล้วกระแอมทีหนึ่ง เพราะชักรู้สึกกระคายคอขึ้นมา

เจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานอีกคนหนึ่งใช้แหวนตรวจดูอวัยวะ
ภายในของผู้ตาย ได้ยินเสียงอาเจียนลมคั่งมาจากด้านหลัง ตำรวจอีกนาย
หนึ่งทนดูภาพอันโหดเหี้ยมทารุณไม่ไหว จึงวิ่งปิดปากพรวดพราดออกไป

ฆาตกรทำให้ตำรวจเสียท่าได้มากขนาดนี้ มองจากบางแง่มุมแล้ว
กวนหุ่มองก็นับถือระดับความวิปริตของฆาตกรไม่ได้

"คุณไปอ้วกให้เสร็จก่อนค่อยมาดูที่เกิดเหตุสินะ" ชูชิงเยียนใช้
แหวนบ็อกซ์อันคืบคลำไธของผู้ตายขึ้นมาพลิกดูพลางพูดกับเขา

คนที่วิปริตยิ่งกว่าคนวิปริตในโลกนี้ก็คือแพทย์นิติเวชนี่แหละ

กวนหุ่มองชูชิงเยียนที่มีสีหน้าเฉยเมย แล้วยกผ้าปิดปากขึ้นมาสวม
เจียบๆ

ถ้าแค่นี้ยังสู้ผู้หญิงไม่ได้ หลายปีที่เขาเป็นตำรวจมาคงเสียเปล่า
แล้ว

"สาเหตุการตายละ" เขาถาม

"ท้องโค่นอาวุธมีคมแทงจนม้ามแตกเสียเลือดมาก หลอดอาหาร
โค่นอุจจาระทำให้หายใจติดขัด...นี่คือสาเหตุการตายที่ตรวจสอบได้จาก
ภายนอก ส่วนรายละเอียดคลงลึกต้องชันสูตรพลิกศพอย่างละเอียดอีกที่
ถึงจะรู้ ส่วนอาวุธ..."

ชูชิงเยียนใช้แหวนคืบคลานโลหะสีทองที่อยู่ในท้องผู้ตายออกมา แต่
โลหะชิ้นนั้นหนักเกินไปจึงคืบขึ้นมาไม่ไหว เธอจึงตัดสินใจเอามือล้วง
เข้าไปหยิบ โดยไม่สนใจเศษอวัยวะภายในกับคราบเลือดที่เปื้อนเปื้อน
คืบบน เห็นได้ชัดความมันเป็นกระป๋องที่มีควมยาวสิบกว่าเซนติเมตรและ
อยู่ในฝัก เธอจับฝักแล้วดึงกระป๋องออกมา ก็เห็นว่าใบกระป๋องเปื้อนเลือด
เช่นกัน บนนั้นยังมีเศษซากที่ไม่รู้ว่าเป็นอะไรติดค้างอีกจำนวนมาก

"คนสวย คุณนี่ใจกล้าซะม๊าค" กวนหุ่มองตะลึงมองอยู่ด้านหลัง

ต่อให้เขาสวมถุงมือ ก็ล้วงหยิบของออกจากท้องผู้ตายไม่ไหวอยู่ดี

"แล้วคุณมีวิธีอื่นหรือไง" ชูชิงเยียนเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง

กวนหู่ไม่มีจริงๆ นั่นแหละ เขาค้นพบว่าตัวเองก็ต้องการให้มีคน
ใจกล้าแบบนี้อยู่รอบๆ ตัวเหมือนกัน อืม ถ้าเป็นจางเยียนไต้ก็น่าจะกล้า
หยิบกระบี่ออกมาโดยไม่ลังเลเช่นกัน

ชูชิงเยียนบอกให้เพื่อนร่วมงานจับบันทึกหลักฐาน จากนั้นเอากระบี่
สั้นใส่ถุงเก็บหลักฐาน กวนหู่ถามว่า "นี่ใช่อาวุธสังหารหรือเปล่า"

"เป็นไปได้สูง"

"ถ้ามันทำไม่ฆาตกรฆ่าคนเสร็จแล้ว ต้องสอดอาวุธใส่ฝักก่อนยัด
เข้าไปในท้อง" กวนหู่เอียงหัวครุ่นคิดอย่างไม่เข้าใจ "เพื่อซ่อนอาวุธ
สังหาร?"

"หลังชันสูตรพลิกศพ ฉันจะให้คำตอบที่ถูกต้องกว่านี้กับคุณ"

กวนหู่พยักหน้า สิ่งที่ต้องรู้ที่นี่ เขาก็รู้หมดแล้ว เรื่องตรวจสอบ
ที่เกิดเหตุ เขาคงช่วยอะไรไม่ได้ จึงลุกขึ้นยืน ตั้งใจจะแวะไปดูอาการ
ชูชิว่วนก่อนค่อยไปตรวจสอบกล้องวงจรปิดในห้องรักษาความปลอดภัย
หารู้ไม่ว่าพอหันหลังก็ชนกับเจียงไคพอคี่

"จางเยียนไต้ล่ะ" กวนหู่มองค่านหลังเจียงไค

"นายหมายถึงพี่ใหญ่ที่นายเพิ่งรับเป็นญาติเมื่อไม่นานมานี้หรือะ"
เจียงไคชี้หัวแม่โป้งไปที่โถงทางเดิน "เขาไปให้ปากคำที่กรมตำรวจกับ
หัวหน้า คนร้ายก็จับได้แล้ว ทุกคนไม่ต้องตื่นเต้น"

กวนหู่สะดุ้งใจกับประโยคเดียว "ทำไมต้องไปให้ปากคำที่กรม เขา
น่าสงสัยมากเธอ"

ชูชิงเยียนลุกขึ้นยืน มองเจียงไคด้วยความสงสัย

เจียงไครีบส่ายหน้า แล้วยืนบันทึกปากคำในมือให้พวกเขาดู "ไม่ใช่
ว่าพี่ชายที่น่าสงสัย แต่เขาจับคนร้ายได้แล้วต้องไปให้ปากคำที่กรมอย่าง
ละเอียดถี่ถ้วน"